

Chương 14

Không Quan Tâm Hấn

Lập tức trong lòng Sở Dật Đình dâng lên niềm vui sướng nhàn nhạt, vui sướng này thế tới hưng hăng, ngay cả hấn cũng vội vàng không kịp chuẩn bị.

Đợi đến lúc hấn biết, hấn lại cứ cười, tay hấn bôi thuốc vì Tô Hồng Tụ đột nhiên ngừng giữa không trung.

Sở Dật Đình kinh ngạc nhìn Tô Hồng Tụ, trong giây lát, tròng mắt đen thâm thúy như lưu ly xẹt qua mê man, kinh ngạc, sùng sốt, hoảng hốt, rất nhiều cảm xúc ngay cả bản thân hấn cũng khó có thể sáng tỏ.

Sở Dật Đình chưa bao giờ là người thích cười. Trên thực tế, kể từ khi Thục phi đi, hấn chưa từng cười.

Cho dù bất kỳ kẻ nào dùng phương thức gì cố gắng trêu chọc hấn, dụ dỗ hấn, cố gắng để cho hấn nhếch môi cười, hấn chính là - cho dù như thế nào cũng không có cách gì bật cười.

Nhưng hôm nay hấn lại cười đến thoải mái.

Sở Dật Đình không chớp mắt nhìn mặt gương đồng treo ở đầu giường Tô Hồng Tụ.

Trong gương rõ ràng phản chiếu lại mặt hấn, hai má thoáng hiện màu đỏ ửng, khóe môi khẽ nhếch, tròng mắt u ám đen như lưu ly dịu dàng và tập trung, trên dưới toàn thân cũng tản ra vui sướng nhàn nhạt và thương tiếc.

Sở Dật Đình nhìn mình trong gương, đột nhiên tròng mắt buồn bã, nhanh chóng rút tay lại, xoay người sang chỗ khác, không nhìn Tô Hồng Tụ nữa.

Tô Hồng Tụ kinh ngạc nhìn hấn, chỉ thấy sau lưng hấn khẽ run rẩy, đột nhiên giống như bị kích động gì đó, trên dưới toàn thân cũng căng thật chặt.

Không biết từ nguyên nhân gì, lần này, Tô Hồng Tụ không cố gắng khám phá nội tâm Sở Dật Đình.

Quả thật trong lòng Sở Dật Đình thiên nhân giao chiến, hoảng loạn không thôi, rốt cuộc hấn ý thức được, hình như mình động lòng với Tô Hồng Tụ.

Nhưng điều này sao có thể? Hấn chỉ mới biết Tô Hồng Tụ nửa ngày ngắn ngủi.

Huống chi, rõ ràng hấn đã sớm cảnh cáo mình, cả đời này tuyệt đối sẽ không dâng trái tim cho bất kỳ nữ tử nào.

Tuổi thơ của Sở Dật Đình không giống người bình thường, mười năm đầu hơn hờ sung sướng¹, nhận hết sung ái, nhưng mười năm sau, kể từ sau khi Thục

phi bỏ trốn cùng người, thời gian trôi qua của hắn có thể dùng nước sôi lửa bỏng, địa ngục trần gian để hình dung.

Thình thoảng Phụ hoàng hắn sẽ nổi điên, chạy đến tầm cung của hắn túm chặt lấy hắn, dùng hai tròng mắt vẫn đục đầy máu tràn đầy điên cuồng và yêu say đắm mà nhìn hắn chằm chằm.

Nhìn chằm chằm rồi nhìn chằm chằm, Phụ hoàng sẽ bắt đầu nổi điên, hoặc ném loạn đồ, hoặc gào khóc thảm thiết, thậm chí, Phụ hoàng còn có thể ra tay đánh hắn.

Có đến vài lần, nếu không phải Sở Dật Đình tránh nhanh hơn, hắn vô cùng có khả năng đang sống đã bị phụ thân thân sinh của mình đánh chết.

Sở Dật Đình trơ mắt nhìn Phụ hoàng của mình vì yêu thành si, vì hận thành điên cuồng, vì vậy, trước đây thật lâu hắn đã từng tự nói với mình, cả đời này hắn tuyệt đối không được yêu bất kỳ nữ tử nào.

Hắn tuyệt đối không thể có một ngày trở thành giống như Phụ hoàng hắn.

Nữ tử cõi đời này, toàn bộ đều lăng lợ, đứng núi này trông núi nọ, không có một người nào đáng giá để hắn yêu, nhất là nữ nhân đáng dấp giống như mẫu phi hắn, vô cùng thấp hèn nhất, đáng chết, vốn không nên tồn tại trên đời này.

Tô Hồng Tụ có đôi mắt rất giống Thục phi, nữ tử có ánh mắt như vậy, với nam nhân không phải người trong lòng mình, lạnh bạc lạnh nhạt lạnh lẽo vô tình nhất.

Nhưng Sở Dật Đình lại động lòng với Tô Hồng Tụ có đôi mắt như vậy.

Rõ ràng hắn thấy ánh mắt Tô Hồng Tụ nhìn hắn giống như Thục phi nhìn Phụ hoàng, lạnh lẽo lạnh nhạt không có chút tình cảm nào, nhưng hắn lại vẫn động lòng với Tô Hồng Tụ.

Cảm giác động lòng này không mang đến chút ngọt ngào và tốt đẹp nào vào trong lòng Sở Dật Đình.

Chỉ có sợ, sợ hãi, hốt hoảng và luống cuống ùn ùn kéo đến.

Không, hắn không thể thích ai. Hắn tuyệt đối không thể biến đổi đến mức giống như Phụ hoàng, tuyệt đối không.

Tâm tư Sở Dật Đình đã loạn, cũng không xoay người, vẫn đưa lưng về phía Tô Hồng Tụ, đột nhiên lên tiếng từ giã nàng: “Canh giờ đã không còn sớm, trời sắp tối, nếu Tô cô nương không có chuyện gì khác, Sở mỗ cáo từ!”

Sở Dật Đình nói lạnh lùng như băng, cũng không đợi Tô Hồng Tụ trả lời, giống như sau lưng có thứ gì đó đuổi theo hắn, đẩy cửa ra, thân hình cao lớn tuấn lãng thoáng qua đã biến mất sau hành lang.

Tô Hồng Tụ ngạc nhiên, tầm mắt không tự chủ đuổi theo bóng lưng Sở Dật Đình đã đi xa.

Hắn sao vậy? Nhìn dáng vẻ hắn vừa rồi, giống như có người hung hăng đánh hắn một quyền.

Nhưng rõ ràng nàng không làm gì với hắn?

Thật sự không giải thích được, không biết cái gì, con người loài động vật này, cho dù là nam nhân hay nữ nhân, đều quá khó hiểu.

“Người nói người muốn ta tặng trạch viện ở ngoại ô kinh thành cho người, vậy người chuẩn bị khi nào thì dọn vào?”

Vệ Thập Nhị vẫn nhìn Tô Hồng Tụ, kể từ khi vào nhà, sắc mặt Tô Hồng Tụ vẫn lạnh lẽo nhạt nhẽo, không có chút biến hóa.

Nhưng Sở Dật Đình vừa đi, vẻ mặt Tô Hồng Tụ lại hoảng hốt, tầm mắt không tự chủ đuổi theo bóng lưng Sở Dật Đình.

Dáng vẻ lưu luyến không rời này, dáng vẻ lưu luyến không dứt này, khiến Vệ Thập Nhị thấy rất chướng mắt, giọng điệu hắn không tốt mở miệng.

Tô Hồng Tụ chợt dừng lại, lúc này mới ý thức được Vệ Thập Nhị còn chưa đi.

“Mắc mớ gì tới người? Phòng của ta, ta muốn vào lúc nào thì vào, khi nào chuyên đến thì chuyển. Vệ Tướng quân chỉ cần nhớ kỹ, ta chỉ chờ người ba ngày, sau ba ngày, nếu người còn không mang kế ước mua bán nhà tới, đừng trách ta trở mặt vô tình!”

Vẻ mặt Vệ Thập Nhị khế động, nhìn về phía Tô Hồng Tụ: “Trở mặt vô tình? Chẳng lẽ đại tiểu thư còn có tình với Vệ mỗ?”

Vệ Thập Nhị nói xong, tròng mắt đen thâm thúy không chớp mắt tập trung nhìn Tô Hồng Tụ, dường như muốn tìm ra đầu mối nào đó trên mặt nàng.

Tô Hồng Tụ xì mũi coi thường, cười lạnh.

“Làm người nằm mộng giữa ban ngày, Tô Hồng Tụ ta chính là có tình với chó với mèo, cũng sẽ không lãng phí tình cảm trên người bạch nhãn lang nuôi không quen là người.”

Khi Tô Hồng Tụ nói lời này, ánh mắt hết sức lạnh nhạt, giọng nói càng thêm lạnh lẽo dứt khoát, không lưu lại một đường sống.

Lúc trước Vệ Thập Nhị không tin, Tô Hồng Tụ không có chút lưu luyến nào với hắn, bây giờ thấy ánh mắt lạnh lẽo nhạt nhẽo của Tô Hồng Tụ, nghe được lời nói như đinh chém sắt của nàng, lại làm hắn không thể không tin.

Vệ Thập Nhị nhìn Tô Hồng Tụ không hề để hắn vào trong mắt nữa, không hề thời thời khắc khắc tỏ ra lưu luyến hắn không thôi, không biết tại sao, trong lòng đau đớn, giống như có thứ gì đó vô cùng quan trọng bắt đầu rời khỏi tính mạng hắn.

Hắn không nhịn được tiến lên một bước, định đưa tay chặn miệng Tô Hồng Tụ, để cho nàng không có cách gì nói ra những lời bèn nhọn đâm người như thế

với hắn, nhưng khi chân bước ra, đột nhiên thức tỉnh, sắc mặt hơi xanh nhìn Tô Hồng Tụ đang coi thường trước mặt.

“Vệ tướng quân, vừa rồi ngươi không nghe Lục Vương gia nói sao? Sắc trời đã không còn sớm, Vệ Tướng quân cũng nên trở về phủ, Vệ Tướng quân lưu lại chỗ nữ tử quá trễ, truyền ra ngoài lời nói linh tinh gì đó, tiểu nữ tử không nhận nổi, ta không thích có người năm ngày ba bữa đến chỗ ta la lối om sòm!”

Tô Hồng Tụ nói la lối om sòm, dĩ nhiên chỉ Tô Hồng Mai rồi, dáng vẻ kêu to mắng to vừa rồi của Tô Hồng Mai quả thật cực kỳ giống một nữ nhân chanh chua. Ở điểm này, Tô Hồng Tụ thật sự có chút bội phục Vệ Thập Nhị, vì đạt được mục đích, không chừa thủ đoạn nào, ngay cả với nữ nhân chanh chua phách lối điên cuồng như vậy cũng có thể nhin.

Không hổ là công phu nhin tuyệt vời, có thể nói là cực phẩm.

Nghe Tô Hồng Tụ nhắc đến Tô Hồng Mai, Vệ Thập Nhị hơi ngẩn ra, tầm mắt hắn khẽ trượt xuống, vừa vặn thấy Tô Hồng Tụ sửa sang lại đầu giường, quần áo và binh khí trước kia hắn từng dùng.

Mặc dù thời gian đã lâu, nhưng nhìn ra được, những quần áo và binh khí này đã được người tỉ mỉ cất giữ, vải vóc màu đen không tìm được một chút nếp nhăn, binh khí sắc bén không thấy được vết rỉ sét.

Vệ Thập Nhị trầm mặc không nói, tròng mắt đen xẹt qua cảm xúc không rõ, trầm thấp hỏi, “Nàng cố ý, thật sao? Nàng cố ý giả bộ lạnh lẽo như băng với ta, chẳng thềm ngó tới, thật ra thì trong lòng nàng có ta, chẳng qua nàng muốn báo thù lúc đầu ta chọn Tô Hồng Mai mà không chọn nàng.”

Tô Hồng Tụ thật sự muốn hôn mê, nếu hiện tại trong tay nàng có cây đao, nàng nhất định một đao bỏ đầu Vệ Thập Nhị ra, xem xem bên trong rốt cuộc là bần nhão hay bột nhão.

Nàng có chỗ nào xem ra còn lưu luyến Vệ Thập Nhị? Nàng thay đổi vẫn không được sao?

“Nếu Vệ Tướng quân nghĩ như vậy, cũng không thể nói gì hơn, sắc trời đã tối, mời Vệ Tướng quân trở về đi.”

Tô Hồng Tụ lười phải dài dòng với Vệ Thập Nhị, giọng nói không vui mở miệng, vừa đưa tay về phía Vệ Thập Nhị làm dấu tay mời hắn đi ra, vừa ôm lấy đồng binh khí quần áo trên giường kia, không chút do dự ném chúng ra ngoài cửa sổ.

Cửa sổ Tô Hồng Tụ đối diện với sông đào mười tám dặm bảo vệ thành.

Ghi chú:

1. Nguyên gốc: 春风得意 xuân phong đắc ý (Đường làm quan rộng mở).
Diễn tích: Sau khi đỗ tiến sĩ, cưỡi ngựa đi trong mùa xuân, chỉ trong một ngày đã ngắm được toàn cảnh đông kinh Tràng An.